

ΕΤΟΣ ΙΣΤ'.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 1883.

ΑΡΙΘ. 182.

Συνδρο. έτησ. έν 'Ελλάδι Φρ. 1.

» » » 'Εξωτερικῶ » 2.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

'Εν ὁδῶ Αἰόλου ἀριθ. 39.

Εἰς οὐδένα, πλὴν τῶν τακτικῶν ἀνταποκριτῶν, στέλλεται ἡ 'Εφημερίς τῶν Παίδων» ἄνευ προπληρωμῆς.

ΦΟΥΞΙΑ.

Τὸ ὠραῖον τοῦτο ἄνθος, ὅπερ στολίζει τοὺς κήπους καὶ τὰς αἰθούσας πλείστων οἰκογενεῶν ἐν Ἑλλάδι, εἰσῆχθη ἐκ τῶν Δυτικῶν Ἰνδιῶν εἰς τὴν Ἑυρώπην καὶ ἐπολλαπλασιάσθη κατὰ τὸν ἐξῆς περιέργον τρόπον τὸ τέλος τοῦ παρελθόντος αἰῶνος.

Κηπουροὶ τῆς Ἀγγλίας ἐν Λονδίῳ εἰδείκνουν ἡμέραν τινα εἰς τινα φλόν του τὴν μεγάλην ποικιλίαν τῶν ἀνθέων, τὰ ὅποια ἐκαλλιέργει.

«Εἶναι τῶ ὄντι ἀξιόλογα ἄνθη, εἶπεν ὁ φίλος πρὸς αὐτὸν με-

τά τινων στιγμῶν ἐπιθεώρησιν τοῦ ἀνθῶνος του, ἀλλ' ὅμως δὲν ἔχεις ἄνθος, ὅμοιον μὲ ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον εἶδον χθὲς εἰς τὴν Οὐάπτην» εἶναι τὸ ὠραιότατον τῶν ὄσα ποτε εἶδον, εἰς τὸ σχῆμα, τὰ χρώματα, τὴν ὄψιν κλ.»

Λαβὼν ἀκριβεῖς πληροφορίας περὶ τῆς θέσεως, ὅπου ἔκειτο ἡ οἰκία, εἰς τὴν ὅποιαν ὁ φίλος του εἶδε τὸ σπάνιον ἐκεῖνο ἄνθος, ὁ κ. Αἰ ἐξεκίνησεν ἀμέσως διὰ τὴν Οὐάπτην, φθάσας δ' ἐκεῖ κατ' ὀρθῶς μετὰ τινας ἐρεύνας νὰ εὔρη τὴν οἰκίαν.

Εἰσελθὼν δὲ καὶ χαρετῆσας τὴν γυναῖκα, ἐπηρώτησε πρὸς τὸ μέρος ὅπου ἦτο τὸ φυτὸν μετὰ τῶν ἀνθέων του ὄλων πορφυρωτάτων, καὶ δὲν ἐχρόταινε νὰ τὸ κοττάξῃ ἀφοῦ δὲ ἐκορέσθη ἢ ὄψις στραφεῖς πρὸς τὴν γυναῖκα, εἶπε, «Τὸ φυτὸν τοῦτο εἶναι πολὺ ὠραῖον καὶ ἐπιθυμῶ νὰ τὸ ἀγοράσω.»

«Δὲν δόναμαι νὰ σὲ τὸ πωλήσω δι' ἕλον τὸν κόσμον, —εἶπεν ἡ γυνή, —διότι ὁ σύζυγός μου μοι τὸ ἔφερεν ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴν, καὶ ἐπειδὴ ἀνεχώρησε πάλιν πρὸς τὰ ἐκεῖ, τὸ κρατῶ πρὸς ἐνθύμησιν.» «Ἀλλὰ πρέπει νὰ μοῦ τὸ δώσης,» ἐπρόσθεσεν ὁ κηπουρός, ἐκβαλὼν ἐν ταῦτῳ ἐκ τοῦ θυλακίου του ἕλον τὸ ἀργύριον, τὸ ὅποιον εἶχε καὶ τὸ ὅποιον συνεποσούτο εἰς 21 σελίνια. «Ἰδοῦ, λάβε ὅλα ταῦτα δι' αὐτὸ καὶ πρὶν ἐπανέλθῃ ὁ σύζυγός σου ὑπόσχομαι νὰ σὲ φέρω ἐν ὄσῳ αὐτὸ πρὸς ἐνθύμησιν.»

Ἡ γυνή, ἰδοῦσα τὸν πόθον τοῦ ἀνθρώπου, συγκατετέθη νὰ τοῦ τὸ δώσῃ· ἐκεῖνος δὲ λαβὼν τὸν θησαυρὸν τοῦτον ἐπανῆλθεν εἰς τὸ Λονδίον, ἀπέκοψεν εὐθὺς ὅλα τὰ ἄνθη καὶ τὰ κουμπούκια, ἔκοψε μὲχρι τοῦ κορμοῦ ὅλους τοὺς κλαδίσκους του εἰς 300 τεμάχια, εἰς ἕκαστον τῶν ὁποίων ἀφῆκεν ἕνα ὀφθαλμὸν καὶ ἐφόρτευσε τὰ τεμάχια ταῦτα εἰς θερμὴν ἄμμον.

Μετ' ὀλίγον τὰ τεμάχια ταῦτα ἐπρασαν, καὶ ἤρρισαν νὰ αὐτῶν, ὅταν δὲ ἤλθην ἡ ἀνοιξὶς ἐκαλύφθησαν ὑπὸ πορφυρῶν ἀνθέων. Εἶτα λαβὼν δύο ἐξ αὐτῶν ἐξέθηκεν εἰς πώλησιν, μὲλις δ' ἐξετέθησαν καὶ ἀμέσως ἠγορεύθησαν ὑπὸ δύο κυριῶν ἀντι 21 σελινίων ἕκαστον.

Φουξία.

Τὴν ἐπομένην ἐξέθηκε δύο ἄλλα, καὶ ταῦτα ἀμέσως ἐπωλήθησαν, τοῦτο δὲ ἐξηκολούθησεν ἕως ἐπωλήθησαν ὅλα, ἐκτὸς ἐνός, τὸ ὅποιον κατὰ τὴν ὑπόσχεσιν τοῦ κηπουροῦ ἔστειλε πρὸς τὴν γυναῖκα, παρὰ τῆς ὁποίας ἠγόρασε τὸ πρῶτον ἄνθος.

Οὕτως ἡ μία γυνεά (21 σελ.) ἀπέφερεν εἰς διάστημα ὀλίγων ἡμερῶν 300! ἕκτοτε δ' ἐπολλαπλασιάσθη τὸ ἄνθος τοῦτο καὶ ὅσῳ διεδόθη καθ' ὅλην τὴν Ἑυρώπην.

— Οὐδέποτε ἀγόραζε δ,τι δὲν χρειάζεσαι, διότι εἶναι εὐθηνόν, καὶ πῶλοι πάντοτε πᾶν δ,τι δὲν χρειάζεσαι.

— Ποτὲ μὴ κατακλίσειςαι χωρὶς ἀνάγκης, καὶ πάντοτε ἀναπαύου, ὅταν ἔχῃς χρειαζόμενα ἀναπαύσεως.

— Ποτὲ μὴ ἀπομακρύνεσαι ἀπὸ δ,τι ἀπαιτεῖ ἀκριβοῦς τιμῆς, πάντοτε δὲ λέγε τὴν ἀλήθειαν χωρὶς ἐπιφύλαξιν.

— Μὴ σπαταλῆς τὸν καιρὸν ἢ τὰ χρήματά σου, ἀλλὰ προσπάθει νὰ καλομεταχειρίζεσαι τὸν πρῶτον, νὰ ζῆς δὲ ἐντὸς τοῦ εἰσοδήματός σου.

— Οἱ πτωχοὶ ποτὲ δὲν θὰ λείψουν ἐκ τῆς γῆς· ἐπομένως ἐνδομοῦ δ,τι καὶ σὺ δόνασαι ποτε νὰ κατασταθῆς τοιοῦτος, καὶ μὴ λησμονῆς νὰ βοηθῆς αὐτοὺς εἰς τὰς ἀνάγκας των ἐκ τῶν πόρων, τοὺς ὁποίους ἡ θεὰ Πρόνοια σοὶ ἔχει χαρίσει.

ΑΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΙ ΩΡΑΙ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΤΟΥ ΜΙΛΤΙΑΔΟΥ ΘΕΟΔΩΡΟΥ.

«Εγώ τους έμει αγαπώντας αγαπών και οι ζητούντες με ένωρις θέλουσι με εβρεί. (Παροιμ. ή. 17.)

«Από της δεκάτης πρωινής ώρας της Πέμπτης (2 Δεκεμβρίου) είχε τους οφθαλμούς προσηλωμένους εις τον ουρανόν, και είπεν ότι έβλεπε τον ουρανόν άνεφγμένον και χρυσόν θρόνον στηριζόμενον εις χρυσάς στήλας, αλλά τον Ίησοῦν Χριστόν, ειπε, δέν βλέπω άκμήν, δίστι δέν ήλθεν ή ώρα.

«Όλην την ήμέραν διήλθεν όμιλών περι Θεού και περι της εις αυτόν μεγάλης άγάπης του.

«Τό έσπερας έκάλεισε την μητέρα, τους αδελφούς και τας αδελφάς του πλησίον της κλίνης του και ειπε: «Εγώ σας αγαπώ πολύ και σείς με αγαπάτε;» «Όλοι μετά δακρύων άπεκρίθησαν» «Ναι, Μιλτιάδη, σε αγαπώμεν.» Λοιπόν σας παρακαλώ, άε φάλλωμεν όλοι μαζί τον ύμνον «Ο Κύριός μου και Θεός.»

1.

«Ο Κύριός μου και Θεός Αυτός με όδηγει, Με τρέφει πάντοτε αυτός. Τι θέλω φοβηθή;

2.

Με φέρει ό καλός Ποιήν Είς τρυφεράς βροχάς, Και μου ποτίζει την ψυχήν Είς ζωτανάς πηγάς.

3.

«Εάν διέλθω δε έγω Θανάτου την σκιάν, Σ την βάρβον σου θα στηριχθώ Μ' άνέκφραστον χαράν.

4.

Και όταν δε το σώμά μου Υπό την γην ταφή, Θέλω ύψωθί το πνεύμά μου Με σε να δοξασθί.

«Αφού ό ύμνος έτελείωσεν ήσπάσθη την μητέρα του, τους αδελφούς και τας αδελφάς του, και κοράσιόν τι άπερ μένει έν τη οικογενεί, και ειπεν, «Είθε να ήδητε και σείς με τους οφθαλμούς σας τον Κύριον, όπως έγω τον βλέπω τώρα, έλθετε δε και πάλιν να σας φιλήσω, δίστι ό άσπασμός ούτος είναι ό τελευταίος επί της γής.» (Όλοι κλαίοντες τον έπληρώσαν και του είπον, «Διατί, Μιλτιάδη, λέγεις τούτο;» «Εκείνος χωρίς να παραχθί και χωρίς να δακρύση άπήνησε, «Διατί βλέπω ότι ό Κύριος ήρχισε να με προσκαλή.»

«Μετά τινος στιγμάς οικηής ειπε, «Τώρα οικηήσατε, δίστι πλησίον μου είναι τίς και πιστεύω ότι είναι ό Ίησούς Χρι-

Σημ. (1) νεανίσκος ό αποτελών το θέμα της σελίδος ταύτης ήτο 13 ετών και 5 μηνών την ήλικίαν, υίός εύπειθέστατος, αδελφός φιλοστοργότατος και μαθητής του σχολαρχείου έπιμελέστατος, διαγωγής δέ άνεπιλήπτου άπέκτεσε δέ την εύσείδειάν του τσόν ένωρις διά της μελέτης και άφοσίσεως του Εύαγγελίου του Κυρίου Ίησού Χριστού.

τός και περικατεί εδώ, αλλά και έγω περικατώ, δέν είμαι πλέον εις την κλίνην, πηγαίνει ό Κύριος έμπρός και έγω τον κρατώ όπισθεν και τον ακολουθώ.» Ίότε τον ήρώτησαν οι αδελφοί του, «Μήπως φοβείσαι Μιλτιάδη;» «Όχι άπεκρίθη, «Αφού ό Κύριος είναι πλησίον μου, πώς να φοβώμαι;» και ήρχισε με διακεκομμένη φωνήν να ψάλλη εκ του άνωτέρω ύμνου τας λέξεις, «Στην βάρβον σου θα στηριχθώ μ' άνέκφραστον χαράν.»

«Έπειτα συνώμιλησαν πάντες περι της ώραίας πόλεως του Θεού, και της αιωνίου εύδαιμονίας. ήτις περιμένει τους πιστούς έν τψ ουρανψ, έλεγε δε ότι αυτός θα άναχωρήση διά την ώραίαν εκείνην πόλιν, και παρεκάλεισε τους αδελφούς του να μη άπομακρυνθώσιν από πλησίον του, έως ού κοιμηθί όλίγον.» Άκρα ήρχισε έκπεκρίσσει έν τψ δωματίψ και μόνον ή άναπνοή του Μιλτιάδου ήκούετο.

«Τό μεσονύκτιον ήνοιξε τους οφθαλμούς και πολύ δυνάτα έφώνασεν; «ένίκησα; ένίκησα.» και έζήτησε την μικράν αδελφήν τψ ήτε έκαιμάτο; την έξόκησαν; δίστι έκμύλων την έζήτη; και οτε ύπήγε πλησίον του της ειπε; «Πολυέστη μου; πόσον σε αγαπώ! Έλα να σε φιλήσω! ήξευρε δ' ότι είμαι ό πρώτος νικητής και έλαβα το πρώτον βραθείον!»

«Και πάλιν ήσώχασε μέχρι της 2 1/4 μετά το μεσονύκτιον οτε με φωνήν σιγανήν και έξησθενημένην προσηυχήθη λέγων, «Κύριε Θεέ μου, όδός μου δύναιμι, δίστι άκόμη έχω άνάγκην κτη; βοηθείας σου.» Έγώ τώρα βλέπω τον ουρανόν και είξεύρω ότι θα έλθω εκεί, αλλά σε παρακαλώ εκεί όπου θα ήσώχης έμέ, να έλθουν και τα αδελφάκια μου και ή μητέρα μου και όλοι οι συγγενείς και φίλοι μας ταύτα σε ζητώ Κύριε διά χάριν του Ίησού Χριστού Άμήν.» Και ύψώσας την φωνήν του έπρόσθεσε, «Πού, θάνατε, το κέντρον σου; πού άδη, ή νίκη σου;»

«Μετά ταύτα αυτός μέν έμενε βεβουθαμένος, οι δε άλλοι προσήγοντο παρά την κλίνην του, και εις το τέλος της προσευχής των ήκουσαν αυτόν λέγοντα, «Άμήν Κύριε,» και ήρχισε να όμιλή όχι πλέον προς την μητέρα και τους αδελφούς του, αλλά εις όφορα πρόσωπα και έλεγε, «Κύριε, σας παρακαλώ, άνοίξατε την θύραν όγλήγωρα, δίστι εις τα πλάγια είναι πολύ μεγάλη φωτιά.» «Έλθετε, έλθετε, μη φοβείσθε, έγω πηγαίω έμπρός, τρέξατε και σείς μετ' έμού,» και μετ' όλίγον, «Και τώρα, Κύριε, δέξου το πνεύμά μου εις τας άγκάλας σου.»

«Ότε δε έλεγε ταύτα ή ώρα ήτο 5 πρωινή της Παρασκευής (3 Δεκεμβρίου) και διά τελευταίαν φοράν ήνοιξε και πάλιν τους οφθαλμούς του και μη ιδών τον μεγαλειότερον εκ των αδελφών του, δστις εκείνην την στιγμήν είχεν έξέλθει του δωματίου, ειπε, «Μήτηρ μου, πού είναι ό Κωστής; Θέλω να του είπω κάτι τε» αλλά πριν φθάση ό αδελφός του έκλεισε τους οφθαλμούς και έτελείωσε.»

Τοιοῦτοι, φιλε άναγνώστα, είναι οι καρποί της πρωΐμου πίστεως εις τον Χριστόν και της ύπακοής εις το Εύαγγέλιον αυτού. Είθε οι τελευταίοι λόγοι του μικρού Μιλτιάδου να όδηγήσωσι και σε εις τον αυτόν Σωτήρα. δστις μένος ενισχύει τους δούλους να ζωσι βίον άγιον έν τψ κόσμψ και θριαμβεύωσι κατά του εσχατού έχθρου του ανθρώπου, — του θανάτου Άμήν.

«Η Εφημερίς των Παιδών» συμπαιθε μετά της οικογενείας του μικρού Μιλτιάδου, αλλά χαίρει, δίστι διά του θανάτου του έκασφράγισεν ότι πολλάκις έδημοσίευσε διά των σελίδων της, την δύνανν δηλώσει το Εύαγγέλιόν επί την καρδίαν, την ζωήν και τον θάνατον του πιστού.

ΠΕΡΙ ΑΙΘΙΟΠΙΑΣ.

Έκ της Περιηγήσεως του Έλληνος Προτένου x. Δ. Μητσάκη τό 1879.

(Συνέχεια)

ΤΡΟΦΗ.

Η άγαπητή τροφή των είναι το εκ μηρών βοός κωπόν και άχνίζον κρέας, του όποιου οι μύς εισέτι σπαράζων. Τούτο καλοῦσι μπρόντο· τρώγουσι δε το ούτως ήμῶν κρέας άνευ άλατος και άρτου έξ άδηφαγίας. Μετά την βρωσίαν δε αυτού εβήνουσιν επί της άνθρακίας και εσθίουσιν ως επιδόρπιον τας πλευράς και τα παχύτερα μέρη του άτυχοῦς ζωου. Δέκα Αιθίοπες έντός δύο ήρών το πολύ δύνανται να καταβροχθίσωσιν όλόκληρον άγελάδα ζυγίζουσαν 150—180 δικάδας, και κατόπιν έκαστος 2—3 άρτους, έχκαβα, χάριν διασκεδάσεως! Ταύτα δε άναφέρω αυτόπτης μάρτυς γενόμενος και πολλάκις άναγκασθείς διά της μάστιγος να κωλύσω τους ύπηρέτας μου ίνα μη φάγωσι το μπρόντο πριν ή έντελώς καύση να ζή και να σπαράξη το άτυχές ζώον, δίστι ένρ ό εις κόπτει τον λαμόν, ό έτερος έκδαίρει τον μηρόν άφαιρών το μπρόντο διά τον κύριον· έγω έξ όλων των Εύρωπαίων δέν κατώρθωσα να φάγω ώμόν κρέας, αλλά ό καλός και αγαθός Γεννάδιος κρύφα έμού έτρωγε μπρόντο!

Τό πρόδειον κρέας μαγειρεύουσι ή εβήνουσιν ως ήμεις το ψητόν του ύβελοῦ, καλοῦσι δε τούτο τέπη· το τέπη είναι νοτιμώτατον, κάπτερ προετοιμαζόμενον άνευ ύβελοῦ, αλλά κρατούντος του ύπηρέτου έν τη χειρί του άνω της πυράς μηρόν και περιστρέφοντος αυτόν μέχρις ου εβήθη!

Άγαπητός των άρτος είναι ό εκ τέφ, τον όποιον παρασκευάζουσι την ώραν του γεύματος· είναι δε ύδαρής και δεινώτατος, δίστι εκθέτουσι την ζύμην εις τον ήλιον, ίνα δεινήση πολύ και γεινή ή ζύμωσις ίσχυρά· έγω δέν ήδυνήθην να τον φάγω ως δεινόν, αλλά οι Αιθίοπες εύρίσκουσι αυτόν γευστικώτερον όσον δεινώτερος είναι. Τον σίτινον άρτον τρώγουσι κατ' άνάγκην, όταν στεροῦνται τέφ ή αντί όπωρικου. Το μίγμα, έξ ου κατασκευάζουσι τον άρτον, είναι λίαν ύδαρές και το εβήνουσιν εις σιδηρά τινα άγγεϊα στρογγύλα διαμέτρου 30—40 εκατοστών του μέτρου, ή έν στρογγύλοις στερεωτάτοις δίσχοις εκ πηλοῦ. Έπ' αυτών δε πεπορακτωμένων όντων χύνουσι την ύδατάδη ζύμην, και άμα εβήθη όλίγον άναστρέφουσιν αυτήν όπως ψηθί και εκ του έτέρου μέρους. Είναι δε ό άρτος ούτος τσσον μαλακός, ώστε δύναιτι τις να τον τολίξη εις πολλάς πτυχάς. Τους άρτους ανά 10—12 θέτουσιν έντός κανίστρου, επ' αυτών δε τα φαγητά· ώστε

ό άρτος χρησιμεύει αντί όθόνης, πωακίου και παροφίδος. Τον σίτινον άρτον κατασκευάζουσι ως και ήμεις, αλλά όχι και της αυτης ποιότητος. Μόνον παρά τψ αυτοκράτορι και τη ώραία περιγυμισση Άμελέσα συζύγψ του στρατάρχου Άλοόλα έφαγον λευκώτατον άρτον. Μοι διηγήθησαν ότι έν τη έπαρχία Ίνδέρτα, όταν κατάγεται ό αυτοκράτωρ, όλοι οι κάτοικοι τρώγουσι καλόν σίτινον άρτον. Έπίσης ό αυτοκράτωρ ούδέποτε εσθίει μπρόντο, αλλά πάντοτε τέπη. Πάντες σχεδόν οι Αιθίοπες πάσχουσιν εκ τανίας, δίστι εσθίουσι το κρέας ώμόν· διά τούτο δε ανά δύο μήνας είναι ύποχρεωμένοι να πίνωσι όσον τινα Κοῦσσα, και πολλάκις συμβαίνει μίαν ήμέραν να μένη τις άνευ ύπηρέτου, δίστι έλαβεν ούτος την πρωίαν το Κοῦσσο. Τρώγουσιν εύκολώτερον ή ήμεις τον ζωμόν και άπλήστως το Βρέβερ (είδος έρυθράς πιπεριάς) κατεσκευασμένον ως παρόκευμα. (Ακολουθεί.)

ΤΗ ΦΙΑΝ «ΕΦΗΜΕΡΙΔΙ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ.»

Καλώς μάς ήλθε το νέον έτος. Μ' έλα τά πάγη και τον βορβό· Το χαρετώμεν ήμεις x' έφέτος Πάλιν μ' έλπίδα και με χαρά.

Γχ τας εύχάς της εύχαριστούμεν Εφημερίδα μας την καλήν. Να τη έκφράσωμεν δε τολμώμεν ήύχην έχκαρδιον και άπλην.

Λοιπόν εδχόμεθ' εύμερίαν 'Σ αυτήν, x' εύδαιμονα βίον μακρόν. Άκραν υγειαν x' εύδαιμονίαν Είς τον συντάκτην της τον καλόν.

K. Δ. Χρυσοθέρηγ Σ. Ν. Διούδη.

Ούραγκοτάγκος.

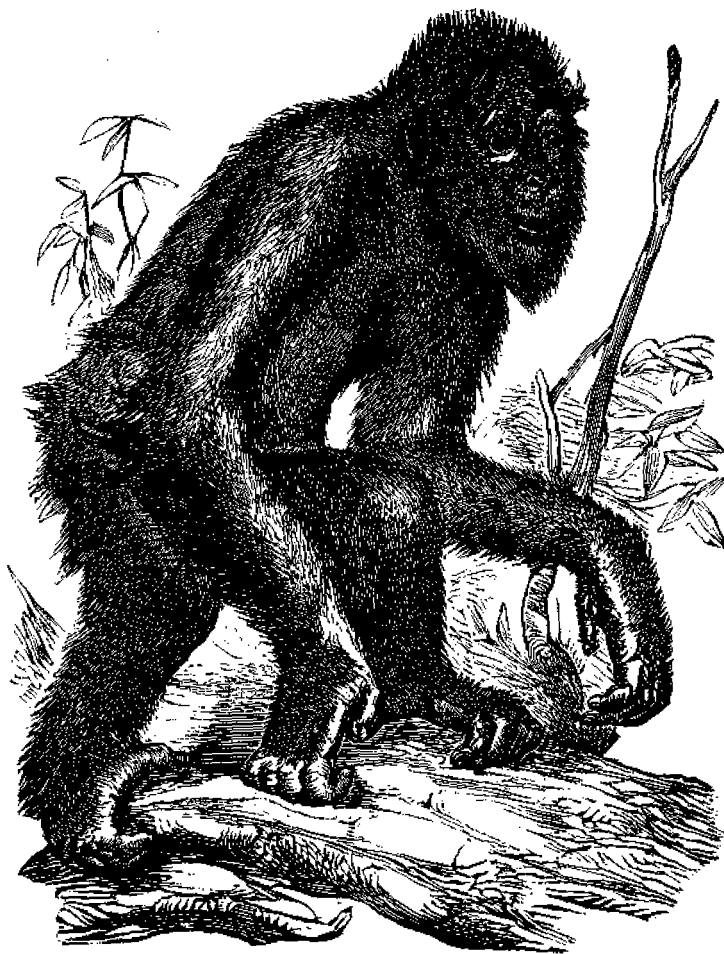
— Το γένος των πιθήκων περιλαμβάνει όπερ τά 100 είδη, από του Ούραγκοτάγκου και Κιμπανζή, άτινα προεγγίζουσι μάλλον εις τον άνθρωπον κατά την μορφήν, μέχρι του χοιροειδούς, του έχοντος μορφήν όμοίαν με την του χοίρου. Άπαντα όμως έχουσι κοινόν το χαρακτηριστικόν τούτο, ότι δύνανται να διδαχθώσιν από του ανθρώπου να μιμῶνται και να πράττωσι διάφορα πράγματα μηχανικώς, χωρίς να έχουιν συνείδησιν τούτων.

Ο Ούραγκοτάγκος ό μάλλον προς τον άνθρωπον, ως είκομεν, όμοιάζων είναι αυτόχθων του Βορείου,

τῆς Ἰάβας καὶ τῆς Σουμάτρας, ἔνεκεν τῆς κατασκευῆς τοῦ σώματος αὐτοῦ καὶ ἰδίως τῶν ποδῶν, οἵτινες ὁμοιάζουσι μὲ χεῖρας; οὔτε μὲ τὰ τέσσαρα νὰ περιπατῆ, οὔτε νὰ ὀρθοβατῆ εὐκόλως δύναται ἂν καὶ ἐν ἀνάγκῃ πράττει ἀμφότερα; μεταχειρίζμενος βράβδον τινα, ὅταν ὀρθοβατῆ, ὡς βακτηρίαν. Τοῦτου ἕνεκα τὴν διατριβὴν αὐτοῦ ἔχει εἰς δάση; ἐνδιατώμενος ἐπὶ τῶν δένδρων καὶ μεταβαίνων ἀπὸ κλάδου εἰς κλάδον μὲ θαυμαστὴν ταχύτητα καὶ δεξιότητα. Εἶναι ζῶον ἠνωροφάγον, ἀλ-

νὰ ἐπισκέπτεται καὶ νὰ τρώγῃ δ.τι ἀρέσκειται, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰς οἰκίας νὰ εἰσέρχεται καὶ ν' ἀρπάζῃ ἐκείθεν δ.τι εὐρίσκει, χωρὶς νὰ τολμᾷ τις νὰ τὸν κακοποιήσῃ ἢ καὶ νὰ τὸν ἐμποδίσῃ.

Ὁ Οὐραγκοτάγκος ἐξημεροῦται δυσκόλως, ἔσοι δὲ μετεφέρθησαν εἰς τὴν Εὐρώπην ἠσθένησαν καὶ μετ' οὐ πολὺ ἀπέθανον τὸ μὲν ἐκ τοῦ κλίματος καὶ τῆς τροφῆς; τὸ δὲ ἐκ δυσθυρίας μὴ ὑποφέροντες ὡς φαίνεται τὴν αἰχμαλωσίαν.

Ὁ Οὐραγκοτάγκος.

λά ὁσάκις τῷ ὀρθῇ εὐκαιρία δὲν ἀπατιοῖ καὶ τὸ κρέας ἰδίως τῶν πτηνῶν, τὰ ὅποια συλλαμβάνει τὴν νύκτα.

Ζῆ δὲ ὁ οὐραγκοτάγκος ἀγεληδόν, ὑπερασπιζόμενος ἑαυτὸν κατὰ τῶν θηρίων καὶ κατ' αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου μὲ μεγάλην γενναϊότητα μεταχειρίζμενος ἐκτὸς τῶν ὀδόντων καὶ βράβδους. Ἐξερχόμενος δὲ τῶν δασῶν κατὰ κοπάδια προξενεῖ μεγάλας καταστροφὰς εἰς τοὺς καλλιεργημένους ἀγρούς.

Εἰς μέρη τινα τῶν Ἰνδιῶν θεωρεῖται ἱερός, ἔχων τὸ δικαίωμα ὄχι μόνον τοὺς ἀγρούς καὶ τοὺς κήπους

Περὶ τῶν πιθήκων ὑπάρχουσι πλεῖστα ὄσα ἀνέκδοτα, πολλὰ τῶν ὁποίων ἐδημοσιώθησαν εἰς τὰ παρελθόντα ἔτη τῆς Ἐφημ. τῶν Παίδων, εἰς τὰ ὅποια παραπέμπεται ὁ ἀναγνώστης.

— Ἐχε πάντοτε τὸν Κόρινον ἐνώπιόν σου καὶ μὴ φοβοῦ τί οἱ ἄνθρωποι δύνανται νὰ πράξωσι κατὰ σοῦ.

— Ἡ ἀγάπη οὐδέποτε ἐκπίπτει, ἀλλὰ ζητᾷ πάντοτε κοινωνίαν καὶ ἔνωσιν.

ΦΙΛΟΦΡΟΣΥΝΗ ΠΡΟΣ ΤΑ ΖΩΑ.

Εμπιστοσύνης πρότυπον ενώπιόν σας κείταν
 'Ο αγαθός εύδοκιμεί, ό κοηρός μισείται.
 Τών λαγωών δειλίτερον οὐδὲν ὑπάρχει ζῶον.
 'Αλλ' ἴτε πῶς ἐκίλωσαν τὸν παῖδα τὸν ἰθῶον!

Φίλει τὰ ζῶα, τέκνον μου, ποῦ ἐπλάσεν ὁ Πλάστης,
 Κι' ἂν ἦσαι τέκνον αγαθόν, γενοῦ αὐτῶν προστάτης.
 Εἰς δεξιῶν ἔθωκεν Αὐτός πνοήν τε καὶ αἰσθήσεις,
 Μὴ βλάψῃς τοῦτο κώποτε καὶ μὴ κακοποιήσῃς.

'Αλλὰ ἀγάπα πρό παντός θερμῶς τὸν ἑταῖόν σου
 'Εξ ὅλης τῆς καρδίας σου καὶ τῆς δυνάμεώς σου.

Ὁ μικρὸς Κωστῆς καὶ τὰ κουτέλια του.

Μήτηρ καὶ τέκνα εἰς αὐτοῦ προσῆλθον τὴν ἀγκάλην,
 Εἰδότα πῶς περιβαλψὲν θὰ εἴρωσι μεγαλήν.
 'Ο δὲ, θωπεύσας ἄκιστα, τὸν δειπνὸν τοῦς μορφῆσαι
 Κ' ἐνώπιόν του τρώγουσι, κη' αὐτὸς διασκεδάσει.

Ποῖα εἰκὼν φιλόγητος καὶ συνευαίμωνίας!
 'Αλλ' ἂν ὁ παῖς ἦν μοχθηρὸς καὶ ἡμελεῶς κακίας,
 Πόσον θὰ ἦτο ἀτυχὲς τῶν λαγωῶν τὸ σμήνος
 Καὶ πόσον μόνος κ' ἔρημος θὰ ἔμενεν ἐκεῖνος!

'Ο αγαθῶν εὐκρινῶς ἀνταγαπᾷτ' ἐπίσης
 Καὶ μόνον ἴλιαν μοχθηρὰ τὸν ἀποφεύγει φάσας,
 Οἱ αγαθοὶ ἐπιζητοῦν τὴν συναναστροφὴν του,
 Καὶ αγαθῶν τοῦς φίλους του εὐφραίνει τὴν ψυχὴν του.
 N. K. Σ.

— Εἶναι μέγα πρᾶγμα νὰ ἔχῃ τις τὴν ἐνδόμητον καλῶν
 πραγμάτων πάντοτε, ἀλλ' εἶναι φρόνιμον ποτὲ νὰ ἴδῃ
 τόπον εἰς μάταιον συλλογισμῶν.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΚΑΤΑΧΘΟΝΙΩΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΩΝ
ΚΑΙ ΤΗΣ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑΣ ΑΥΤΩΝ.

(Συνέχεια (δε προηγούμενον άρθρον).)

Τὸ ἐν Ἀθῆναις δικαστήριον συνεκροτεῖτο ἐκ τριῶν δικαστῶν, τοῦ προέδρου Μίνως καὶ δύο ἄλλων συμπαρέδρων του, τοῦ Αἰακοῦ καὶ τοῦ Ραδαμάνθους, εἰς τοὺς ὁποίους ἐδόθη τὸ ὑψηλὸν τοῦτο ἀξίωμα ὑπὸ τοῦ Πλούτωνατος διὰ τὰς ὁποίας εἰδείξαν ἐξέτην ἐπίγειον ζωὴν των ἀρετάς.

Ὁ πρόεδρος, ὅταν ἐδίκαζεν, ἐκράτει σκῆπτρον καὶ περιεστοιχεῖτο ὑπὸ τῶν Ἑρινύων, τῶν Ποινῶν καὶ τῶν Ἀλαστορῶν, οἵτινες ἐν τῷ δικαστηρίῳ ἐκείνῳ ἐξετέλουν χρέη κλητῆρων καὶ χωροφυλάκων. Τὸ δικαστήριον τοῦτο ἐδίκαζε τὰς ψυχὰς τῶν θνησκόντων ἀνθρώπων.

Ἐκτὸς τῶν τριῶν τούτων δικαστῶν, μέρος τοῦ δικαστηρίου ἀπετέλει καὶ ὁ Ἑρμῆς, ὅστις ἐξετέλει τὴν διπλὴν ἐργασίαν τοῦ γραμματέως καὶ τοῦ κλητῆρος, ὁδηγῶν τὰς ψυχὰς τῶν θνησκόντων ἀπὸ τῆς γῆς εἰς τὸν Ἄδην, παραδίδων τὸν κατάλογον τῶν ὀνομάτων αὐτῶν εἰς τὸν Αἰακὸν, καὶ κοινοποιῶν τὰς κλήσεις τῶν μελλόντων νὰ παρασταθῶσιν ἐνώπιον τῶν δικαστῶν.

Ὅλαι αἱ εἰς τὸν Ἄδην καταβαίνουσαι ψυχαὶ ἐθεωροῦντο ὑπόδικαι, δηλαδὴ ἔπρεπε νὰ διέλθωσι διὰ τοῦ δικαστηρίου ἐκείνου, ἐξαιρουμένων τῶν Ἡρώων, οἵτινες ἐπορεύοντο κατ' εὐθείαν εἰς τὰ Ἥλύσια.

Κατὰ τινὰς, ἐπειδὴ δὲν ὑπῆρχον δικηγόροι εἰς τὸν Ἄδην, αἱ ψυχαὶ ὑπερήσπιζον αὐταὶ ἑαυτάς, κατ' ἄλλους ἔμενον σιωπηλαὶ καθ' ὅλην τὴν διαδικασίαν, ἀναμένουσαι τὴν ἔκδοσιν καὶ ἐκφώνησιν τῆς ἀποφάσεως, ἐναντίον τῆς ὁποίας οὔτε ἔφρασι, οὔτε ἀναίρεσις ἦτο δυνατὴ — ἦτο ἀνέκκλητος — δριστικὴ!

Δὲν ἦτο δὲ ἀνάγκη μαρτύρων, διότι αὐτοὶ οἱ ἴδιοι ὑπόδικαι ὡμολόγουν τὸ ἔγκλημά των, ἢ δ' ἀπόφασιν ἐθεωρεῖτο τόσον δικαία, ὥστε οὐδεμίαν ἀντίρρησην ἠγέρετο κατ' αὐτῆς, οὐδ' ἀπὸ αὐτοῦ τοῦ καταδικαζομένου εἰς τὸν Τάρταρον.

Πάντες οἱ [δικαζόμενοι] ἦσαν ἀπηλλαγμένοι πάσης πληρωμῆς χαρτοσήμου, δικαστικῶν ἐξόδων καὶ ἀντιγραφικῶν, ἐπειδὴ κατέρχοντο εἰς τὸν Ἄδην ἀνευ ὀβολοῦ, ἀφοῦ τὸν ὀβολὸν, τὸν ὁποῖον αἱ συγγενεῖς ἔθετον εἰς τὸ στόμα των πρὸ τῆς ταφῆς των, εἶδον εἰς τὸν Χάρωνα.

Ἐπειδὴ δὲ ἐκ τῆς διαδικασίας καὶ τῆς ἐκδόσεως τῆς ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τούτου ἐξήρτητο ἡ τοποθέτησις τῆς ψυχῆς, καὶ ἐπειδὴ αἱ ψυχαὶ τῶν μὴ ἀνταφιαζομένων ἐπὶ τῆς γῆς δὲν ἠδύνατο νὰ παρασταθῶσιν ἐνώπιον αὐτοῦ, ἀλλ' ἔπρεπε νὰ περιπλανῶνται

100 ἔτη πρὸ τῆς Ἀχερουσίας λίμνης, πρώτιστον χρέος τῶν συγγενῶν καὶ φίλων τῶν θανόντων ἢ φανευθέντων ἐν ταῖς μάχαις ἦτο νὰ θάψωσι τοὺς νεκροὺς των, οἱ δὲ ἀμελοῦντες τὸ καθήκον τοῦτο ἐτιμωροῦντο μὲ θάνατον.

(Ἀκολουθεῖ.)

Ο ΝΕΚΡΟΣ ΚΟΡΑΞ.

(Διήγημα ἀληθές)

Πτωχός τις ἀλλὰ γνωστός διὰ τὴν εὐσέθειάν του ὄφρα τῆς ἔζη ποτε εἰς τὴν Γερμανικὴν κωμόπολιν Οὐπερβαλ. Ὁ ἄνθρωπος οὗτος συνεβίβζε πάντοτε νὰ λέγη καὶ ὅταν ἀκόμη ἐφαίνετο πᾶσα ἐλπίς ἀπολεσθεῖσα, «ὁ Κύριος βοηθός»

Μία τοιαύτη περίστασις παρουσιάσθη ὅταν τὸ ὕψος τῆριον, εἰς τὸ ὁποῖον εἰργάζετο, ἠναγκάσθη ἕνεκα ἐλλείψεως παραγγελιῶν νὰ παύσῃ τὰς ἐργασίας του, αὐτὸς δ' εὐρέθη αἰφνης ἀνευ ἐργασίας καὶ ἐπομένως ἀνευ πόρου ζωῆς.

Εἰς πόλεις, ὅπου ὑπάρχουσι ἐργοστάσια, οἱ ἐργάται οὐδένα ἄλλον πόρον ζωῆς ἔχουσι εἰμὴ τὰ ἡμερομίσθια αὐτῶν, ὅταν δὲ ἦναι οἰκογενειάρχαι, μιᾶς ἡμέρας ἀπεργία στερεῖ αὐτοὺς καὶ αὐτοῦ τοῦ ἐπιουσίου ἄρτου.

Τοῦτ' αὐτὸ συνέβη εἰς τὸν πτωχὸν ἐκεῖνον ὄφρα τῆς, δύο ἡμέρας μετὰ τὴν παύσιν τῆς ἐργασίας αὐτοῦ καὶ ἡ οἰκογένειά του εὐρέθησαν ἀνευ ἄρτου, ἀνευ καρβύλων καὶ ἀνευ τῆς ἐλαχίστης ἐλπίδος νὰ προμηθευθῶσι παρὰ τινος. Καὶ ἡ μὲν γυνὴ ἐγερωθεῖσα τῆς κλίνης ἤρχισε νὰ σαρώνῃ τὸ μικρὸν των οἶκμα παραπονουμένη κατὰ τῆς σκληρᾶς τύχης των, ἐνῶ ὁ σύζυγος αὐτῆς πρὸς παρηγορίαν τῆς ἔλεγε, «Ὁ Κύριος βοηθός.»

Ἐνῶ δὲ ταῦτα συνέβαινον ἐν τῇ καλύβῃ τοῦ πτωχοῦ ἐκεῖνου, μάγκας τις, ἀγναντεύσας ἀπὸ τοῦ μικροῦ παραθύρου, ἔρριψεν ἐντὸς ἕνα νεκρὸν κόρακα, εἰπὼν, «Ἰδοὺ, ἄγιε Ὀνούφριε, φαγητὸν διὰ τὴν ἀγιότητά σου!»

Ὁ ὄφρα τῆς λαβὼν τὸν νεκρὸν κόρακα καὶ χαϊδεύσας αὐτὸν εἶπε, «πτωχὸν πτηνόν! πρέπει ν' ἀπέθανεν ἀπὸ πείναν!» Ὅταν ὅμως ἐφῆλάρησε τὴν γούλην του, διὰ νὰ ἴδῃ, ἂν πραγματικῶς ἦτο κενὴ, ἠσθάνθη κατὰ τι σκληρὸν ἐντὸς αὐτῆς, θέλων δὲ νὰ ἴδῃ τί ἦτο ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἐπέφερε τὸν θάνατον εἰς τὸ πτηνόν, ἤρχισε νὰ τὸ ἐξετάζῃ. Ὅποιος δὲ διήρτηεν ὁ θαυμασμός του, ὅταν ἀνοίξας αὐτὴν διὰ τοῦ μαχαίριου του εὗρεν ἐν περιτέρειον χρυσοῦν ἐντὸς αὐτῆς! Ἡ γυνὴ τε ἐθεάρε αὐτὴν μὲ ἔκστασιν, αὐτὸς δὲ ἐξεφώνησεν, «Ὁ Κύριος βοηθός!» λαβὼν δὲ τὸ περιτέρειον ἔφερεν αὐτὸ εἰς τὸν χρυσοχόον, καὶ ἐνεχυρίασεν αὐτὸ διὰ δύο τάλληρα, ὅπως δι' αὐτῶν ἀπαντήσῃ τὰς παρούσας ἀνάγκας του.

Ὁ χρυσοχόος καθαρίας αὐτὸ ἐπληροφόρησε μετ' ὀλίγον τὸν ὕφαντῃν, ὅτι ἐγράψισε τὴν κυρίαν εἰς τὴν ὁποίαν ἀνῆκε. «Λοιπὸν, ἐξεφώνησεν ἐκεῖνος, παρακαλῶ νὰ μοι εἴπῃς τὸ ὄνομα τῆς, διὰ νὰ τὸ ἐπιστρέψω εἰς αὐτήν.» Μαθὼν δ' αὐτὸ ἔσπασε πρὸς τὴν οἰκίαν τοῦ ἐργαστασιάρχου, διότι εἰς τὴν σύζυγον αὐτοῦ ἀνῆκε τὸ περιδέραιον ἐκεῖνο, καὶ μὲ τὴν συνήθη του ἰλαρότητα παρέδωκεν αὐτὸ εἰς τὴν χεῖρά τῆς. Ἐλθὼν τὴν στιγμὴν ἐκείνην καὶ ὁ σύζυγος αὐτῆς καὶ μαθὼν τὸ γενόμενον, ἐστράφη πρὸς τὸν πτωχὸν ἐργάτην του καὶ μὲ συγκινημένην φωνὴν εἶπε, «Τῷ ὄντι ὁ Θεὸς βοήθει, πτωχέ μου Γεώργιε! ἐγὼ ἐντρέπομαι ἐγκαταλείψας ἀβοήθητον τόσον πιστὸν καὶ εὐσεβῆ ἐργάτην, καὶ τώρα ἔχει μόνον θὰ λάβῃς καλὴν ἀμοιβὴν διὰ τὴν εὐρεσίαν τοῦ περιδεραιίου, ἀλλὰ καὶ ποτὲ πλέον δὲν σε ἀφίνω χωρὶς ἐργασίαν καὶ ἂν ἐνὸς μόνου ἐργάτου ἔχω χρεῖαν.

Ὅτως ὁ θρέψας τὸν Ἕλληνα τὸν Προφήτην διὰ ζώντων κοράκιον εἶναι ἱκανὸς νὰ προμηθεύῃ τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα εἰς τοὺς δούλους καὶ διὰ νεῖρων κοράκιον!

Αὐστραλιανὸς ἀρχηγός.

Αὐστραλιανὸς ἀρχηγός.

Ἡ Αὐστραλία εἶναι νῆσος μεγάλη — ἡ μεγίστη τῆς ἐπὶ γῆς, ὅσα σχεδὸν ἴση μὲ τὴν Εὐρώπην, ἔχει δὲ ἐμβαδὸν 3,000,000 τετρ. μιλίων τὸ ἰσωτερικὸν τῆς χώρας δὲν ἐξηρεσηθή, τὰ ἔρη τῆς δὲν εἶναι ἐκ τῶν ὑψηλοτέρων, οὐδὲ οἱ ποταμοὶ τῆς ἐκ τῶν μεγίστων ἐπὶ τῆς γῆς, μέγα δὲ μέρος αὐτῶν φαίνεται ἀποτελούμενον ἐξ ἀμμοῶδων πεδιάδων καὶ λόφων. Τὰ δάση τῆς ἔχει πολὺ ἐκτεταμένα, οὐδὲ τὰ δένδρα τῆς ἐκ τῶν μεγάλων, κυριώτερα δὲ εἶναι τὰ περικοδοῦν.

Ἄγρια ζῶα δὲν εἶναι πολλὰ· τὰ μαρσιποφόρα, ὡς λ. χ. ἡ Καγκαρὸς, περιγραφὴν τῆς ὁποίας εὕρισκε ὁ ἀναγνώστης εἰς τὸ φύλλον τοῦ μηνὸς Μαρτίου τοῦ 1868

τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Παίδων,» εἶναι τὰ κυριώτερα καὶ μεγαλειότερα.

Ἐκ τῶν κατοικιδίων ὁ ἵππος, ὁ βοῦς, τὸ πρόβατον εἰσῆχθησαν ὑπὸ τῶν Εὐρωπαίων, ἰδίως τὰ τελευταῖα παρέχοντα μέγα εἰσόδημα εἰς τοὺς ἰδιοκτῆτας αὐτῶν.

Οἱ ἰθαγενεῖς ἀνήκουσι εἰς τὴν φυλὴν ἐκείνην τῶν Νιγριτῶν, τὴν καλουμένην Παπουὰν, κατέχουσι δὲ τὴν κατωτάτην βαθμίδα εἰς τὴν κλίμακα τῆς ἀνθρωπίνης διανοητικότητος· ζῶσι ἐτι καὶ νῦν εἰς ἀγρίαν καὶ ὑπαρὰν κατάστασιν, περιπλανώμενοι ἀπὸ τόπου εἰς τόπον, καὶ χρησιμεύοντες συνήθως ὡς βοσκοὶ τῶν κτηνῶν καὶ τῶν προβάτων τῶν λευκῶν ἀποίκων. Ὁ ἀριθμὸς

αὐτῶν εἶναι μικρὸς, ἐλαττοῦται δὲ κατ' ἑκάστην, ὡς ἐντὸς ὀλίγου θὰ ἐκλείψωσι ἀπὸ τοῦ προσώπου τῆς γῆς.

Ἔστιν θαυμαστὴ ἡ ἀνοψωτικὴ καὶ ἐξευγενίζουσα δόναμις τοῦ Εὐαγγελίου εἰς τοὺς ἀποκτηνωθέντας τοῦτους ἀπογόνους τοῦ Ἀδάμ· εὐθὺς ἀφοῦ ἐγνωσῆ καὶ πιστεῖσθαι εἰς αὐτὸ, ὁ νοῦς του φωτίζεται, ἀρχεται νὰ σκέπτεται ὡς λογικὸς ἄνθρωπος· καὶ νὰ ζητῇ νὰ ζῆ καθὼς οἱ Εὐρωπαῖοι. Τοῦτο εἶναι μία τῶν ἰσχυρῶν ἀποδείξεων τῆς θείας κατὰγωγῆς αὐτοῦ.

— Αἱ πανηγύρεις τοῦ 1883. Παραδόξως πως αἱ πρῶται δύο ἀγγελίαι πανηγύρεων μελλουσῶν νὰ λάβωσι χώραν κατὰ τὸ παρὸν ἔτος ἔρχονται ἀπὸ δύο σημεία τοῦ κόσμου πολὺ ἀπέχοντα ἀπ' ἀλλήλων. Ἡ τοῦ Βασιλείου τῶν Κάτω Χωρῶν, ἥτις μέλλει νὰ λάβῃ χώραν ἐν Ἀμστελδοδάμ ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς Μαΐου — Ὀκτωβρίου, θέλει εἰσελθεῖ Ἐκθεσὶς ἡ Παγκοσμία Πανήγυρις, πολλοὶ δὲ αἱ μέχρι τοῦδε πρὸς αὐτὴν καταβληθεῖσαι προετοιμασίαι. Ἡ δευτέρα διακήρυξις ἀγγέλλει Γεωργικὴν Ἐκθεσιν ἐν Μαδρῆς τῆς Βρετανικῆς Ἰνδίας, ἥτις μέλλει νὰ λάβῃ χώραν τῇ 3ῃ Φεβρουαρίου ἑ. ἑ. Ἡ πανήγυρις αὕτη θέλει διαρκέσει μίαν περίπου ἑβδομάδα.

ΠΟΙΚΙΛΑ

— Φαιδρότης και κίνησις μακρύνουν την ζωήν.
 — Ποτέ δέν είμεθα τόσον εύχαριστημένοι με τόν κόσμον όσον όταν ήμεθα εύχαριστημένοι με τόν εαυτόν μας.
 — 'Η άνακάλυψις της άληθείας και ή πράξις του καλοϋ είναι τά πλέον ένδιαφέροντα άντικείμενα της φιλοσοφίας.
 — Μη πληρώνετε τά αισθήματά τινος άνευ ανάγκης, υπάρχουν πολλοί άναυχοί εις την όδόν του βίου, μη προσθέτετε σεις άλλας εις αυτήν.
 — Οι όνομαζόμενοι καλοί τρόποι δέν είναι τίποτε εάν δέν βασιλεύονται επί της χρηστότητος.
 — Παλαιά Συριακή παροιμία λέγει, Ποτέ μη συμφωνήσ μετὰ του γείτονός σου, όταν κατηγορεί τόν ήκον του, τόν κύνα του, ή την γυναίκα του, έκτός εάν θέλεις να τόν κάμης θανάσιμον έχθρόν.
 — Μη συγχέετε ποτέ την πρωτοβουλίαν μετὰ της κανονοξίας.
 — Χρειάζεται πλείοτερον θάρρος παρ' όσον φαντάζεται όπως περιφρονήσ τις εις μιάν δικαίαν υπόθεσιν τὸ, π ἰ θ ἄ ε ἔ π ω σ ι ν ο ἰ ἄ λ λ ο ι.
 — Μη καταφέρης τόν πέλεκυν κατὰ του δένδρου, τὸ όποιον σὲ προεφύλαξεν από την θουελλαν.
 — Είς πᾶσαν κρισολογίαν έκαστος διάδικος έχει χρείαν τριῶν σάκων, ένα άργυρίου, ένα χαρτοσήμων και ένα ύπομονής!
 — 'Αγγλος τις μηχανικός προσπαθῶν να εξηγήσῃ τί είναι ὁ ηλεκτρικός τηλεγράφος εις Πέρσην τινά διοικητήν μη έννοούντα, επί τέλους τῷ εἶπε, « Υπόθεσις κύνα τόσον μέγαν, ὥστε ή μὲν οὐρά του να ήται ἐδῶ εἰς τὸ Τεχεράν, ή δὲ κεφαλή του εἰς τὸ Λονδίνον. 'Εάν σφιξῆς την οὐράν του ένταυθα, θά γαυλίσῃ ἐκεῖ!» ὡ, ἀπεκρίθη ὁ Πέρσης, τώρα τὸ καταλαμβάνω!»
 — Συναντήσας τις ποτε φίλόν του ήρώτησε,
 — «Πού ήσο;»
 — «Εἰς τὸν βόρτην μου, Εἶδα και ἔπαθα να τόν κάμω να δεχθῇ ὀλίγα χρήματα.»
 — «Παράξενον! Διαιτί;»
 — «'Επειδὴ ήθελε πολλά!»
 — Εἰς τοὺς Παρισίους υπάρχουν πολλοὶ Τούρκοι σπουδασταὶ σπουδάζοντες διαφόρους ἐπιστήμας. Εἰς τὰς ἐξετάσεις καθηγητῆς τις ήρώτησεν ένα ἐξ αὐτῶν, εάν ήδύνατο να αναφέρῃ τινα ἐκ τῶν 'Ελλήνων συγγραφέων. 'Αλλ' οὐδεμία ἀπάντησις τῷ ἐδόθη. «'Αλλὰ,» ἐπανελάθεν ὁ καθηγητῆς, ἐπρέπει να γνωρίζῃς κάτι τι περὶ 'Ομήρου;» ὡ! μάλιστα, ἀπεκρίθη ὁ σπουδαστής. «Περὶ τοῦ 'Ομήρ πασοῦ οἱ πάντες γνωρίζουσιν!»
 — 'Η άρχαία 'Ρώμη διηρεῖτο εἰς δέκα πέντε τετράγωνα, εἶχε δεκαεπτὰ φυλακάς, ἔδεκα δικαστήρια, ἑκατὸν τριάκοντα τρεῖς ναοὺς ἀφιερωμένους εἰς τοὺς θεοὺς, ἑννέα ἵπποδρόμια και τρεῖς ἀμφιθέατρα.
 — Χωρικὴ τις ἐκάθητο παρὰ τὸν ποταμὸν πλόνοσα, νέος δὲ τις, τρέχων παρὰ την ὁδόν, την ἐπλησίασε και την ήρώτησεν—εάν εἶδε να διέβη ἐκεῖθεν ἄνθρωπος τις ἐπὶ ποδηλάτου (βελοσίμητ.) «'Οχι,» ἀπάντησεν ή χωρικὴ διακόψασα την ἐργασίαν της, «ἀλλὰ εἶδον κάτι ἄλλο, τὸ όποιον δέν πιστεύω οὔτε σὺ να πιστεύσῃς, ὅπως οὐτε ἐγὼ θά τὸ ἐπίστευον, εάν δέν το ἔβλεπον με τοὺς ὀφθαλμούς μου. Εἶδον ένα τροχὸν ἀρκετὰ μεγάλον φεύγοντα με ένα ἄνθρωπον και ποτέ δέν ἐφο-

βόθησεν τοσοῦτον εἰς την ζωήν μου!» — «'Ισα, ἴσα αὐτὸ ήθελο να μάθω και ἐγὼ!» εἶπεν ὁ νέος. Οὕτως έχει όταν τις μεταχειρίζεται λέξεις ἀγνώστους παρὰ τῷ λαφ.
 — Διδάσκαλός τις θέλων να δώσῃ να έννοήσῃ μαθηματικόν τι πρόβλημα εἰς τινα μαθητὴν ὀλίγον ἀμβλύνον τῷ εἶπεν; «Αἱ κουλούρα δέν έχουν πάντοτε πέντε λεπτά;» «'Οχι, κύριε καθηγητά,» ἀπεκρίθη ὁ μαθητής, «πολλάκις ὁ κουλουράς τὰς πωλεῖ τρεῖς ἀντὶ δέκα λεπτῶν, όταν ήται χρεοσινα!»
 — 'Επιθυμεῖτε να μάθῃτε τί είναι καλὸν παιδίον; Εἶναι τὸ ῥόδον της μητρὸς του. Εἶδετέ ποτε ὠραῖον ῥόδον; εἶναι ὠραῖότατον. 'Αλλὰ τὸ ὠραῖότατον ῥόδον δέν εἶναι οὔτε κατὰ τὸ ήμῶν ὠραῖον ενός μικροῦ καλοῦ παιδίου, τὸ όποιον ἀγαπᾷ την μητέρα του και την κάμνει εὐτυχῇ. Τί δὲ εἶναι ἐν καλὸν παιδίον; Εἶναι ή ἀκानθα εἰς την πλευράν της μητρὸς του! 'Γώρα, τέκνα μου, ποῖον εὐρίσκειτε καλλίτερον, τὸ ῥόδον ή την ἀκανθαν; Λέγετε τὸ ῥόδον. Προσπαθεῖτε λοιπὸν να γείνετε τὰ ῥόδα τῶν μητέρων σας.
 — Κατὰ τὰ τελευταία 12 ἔτη ὁ πληθυσμὸς της 'Ρωσσίας κατὰ πολὺ ηὔξήθη, 'Η ὀλική αὐτῆ ἀήθησις ὑπολογίζεται εἰς 14,500,000 ψυχῶν.
 — 'Επὶ τοῦ παρόντος ή ὀλικὴ παραγωγή τοῦ βόμβακος καθ' ὅλον τὸν κόσμον ἀνέρχεται εἰς 3,825,000,000 λιτρῶν.
 — Τὸ στατιστικὸν τμήμα τοῦ ὑπουργείου της Γεωργίας ἐν Βασικαῖν ὑπολογίζει τὰ εἰσοδήματα τῶν 'Ηνωμένων Πολιτειῶν τοῦ ἔτους 1882 ὡς ἑξῆς: 'Αραβοσίτου, 1,635,000,000 κοιλὰ—σίτου, 410,000,000 κοιλὰ κριθῆς, 470,000,000 κοιλὰ και τῶν ἄλλων σιτηρῶν 77,000,000 κοιλὰ.
 — 'Εν 'Ρωσσίᾳ κατὰ τὰ τελευταία ἔτη ή ἀποξήρανσις τῶν ἐλῶδων μερῶν κατέστησε χρήσιμα πρὸς καλλιέργειαν 1,700,000 στρέμματα.
 — 'Η ἐν 'Αγγλίᾳ ἐμπορικὴ πόλις Μάντσεστερ μέλλει να γείνη παρὰ τὸς διὰ της τομῆς διούργουσι θαλασσίου ὕδατος, ένωσούσης αὐτήν μετὰ τοῦ Λίβερπουλ.
 — 'Η κοινὴ ἐν χρήσει σόδα είναι ἄριστον ἀντίδοτον λαματικὸν εἰς μέρος τοῦ σώματος κεκαυμένον ή διὰ ζέοντος ὕδατος βαβλαμμένον. 'Εφαπλωσον ξηρὰν σόδαν ἐπὶ τοῦ πάσχοντος μέρους και ταχέως ὁ πόνος θέλει ἀνακουφισθῇ.
 — Δύναται τις να ἀπαλλαγθῇ τῶν «μυῶν» (ποντικῶν) διὰ της ἐπαλειψέως τοῦ ὑπογείου του διὰ ἀσδέστου διαλελυμένου ἐν τῷ ὕδατι. Τὸ μέσον τοῦτο είναι βεβαίότατον.
 — Χάρτινος να ὀ.ε. Ναός τις ἐν Βαυαρίᾳ δυνάμενος να χωρῇ 1000 ἄτομα, ἐσχάτως ἀνεγερθεῖς, κατοικουμένη σχεδὸν ὀλοτελώς ἐκ χάρτου, ὀκτινος ή δαπάνη είναι ἱκανὸς μικρά. Δύναται δὲ να κατασκευασθῇ εἰς μίμησιν τοῦ ὠραῖοτάτου μαρμάρου, καθότι ἐπιδέχεται περισσότερον γυάλισμα ή ή λιθίνη πλάτῃ.
 — Σπουδαία συλλογὴ χειρουργικῶν ἐργαλείων πρὸ τινος ἀνεσκόφη ἐν Πομπηλα και μετενήχθη εἰς τὸ ἐν Νεαπόλει Μουσείον. 'Ὡς φαίνεται ή συλλογὴ αὐτῆ ἀνήκεν εἰς ένα ἐπιστήμονα ή κατὰστημα και είναι ἐπίσης πλήρης ὅσον οἰαδῆποτε σημερινὴ συλλογὴ ἐν χρήσει παρὰ τοῖς μετερχομένοις την χειρουργικὴν ἐπιστήμην.

ΓΕΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

1. Πότε τὸ ὕδωρ και τὸ πῦρ ἐφεύθη τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ και κατέστρεψε τοὺς ἐχθροὺς αὐτοῦ;
2. Ποῖος προφήτης ἐζήτησε να ἀκούσῃ μουσικὴν πρὶν ή προφέρειν την προφητείαν του;
3. Τίς νέος ἀναζητῶν ὄνου, εὐρήκα στέμματα;